

bi šel rad. Če bi šel domov, bi ga nikoli ne pustili v trg, ki je daleč. Tako bi nikdar ne videl gradu. Aha, dobro da se je spomnil gradu in da navadnih ljudi v grad ne marajo! Tonca bo pa le prišel v grad in vse si bo ogledal in potem pripovedoval otrokom o imenitnostih, ki jih bo videl. To bodo otroci zijali! Še verjeli mu ne bodo, da je bil v gradu. Pa bo in še kako lahko! Nihče ga ne bo videl, on pa vse. Ali ni govorila Gozduja pod medenko o dveh stekleničicah, ki napravita človeka nevidnega in če hoče, spet takega, kot je bil prej? Seveda je govorila, stekleničici mora poiskati in jih vzeti s seboj!

Tonca se je vrnil iz rova v kočo in stikal po njej. Našel je več steklenic in vzel najmanjši dve. Potresel ju je in čutil, da sta skoraj še polni. Manjšo je odmašil in kanil kapljico na dlan, potem pa obe spravil. Vsako v en žepek.

Tako, zdaj pa lahko gre.

In Tonca je izginil skozi rov pod pragom, ne da bi pomislil, da si je prisvojil tujo lastnino... (Dalje.)

Emanuel Kolman:

Otrok.

*Mati, zakaj si žalostna?
O povej mi, kje je oče,
da ga ni doma!?*

*Mati, zakaj si žalostna?
Še veš, kaj si mi pravila
pred nekaj leti?*

*Da bo bogata gospa prišla,
da nam bo prinesla zlata
in nam bo lepó na sveti. . .*

*Zdaj ni gospé in ni zlata,
a ti si zmerom žalostna.*

F. J.

† Vladika dr. Anton Bonaventura Jeglič.

Ob začetku velikih počitnic (2. julija t. l.) smo zvedeli. Iz Stične je v zgodnjih jutranjih urah dospela žalostna novica. Velikega slovenskega škofa in nadškofa dr. Jegliča ni več med nami.

Ves slovenski svet je bridko zadela ta novica. Zlasti pa je žalostna vest o njegovi smrti hudo zadela prijatelje in vzgojitelje slovenske mladine. Saj smo se takoj vsi zavedeli, da je naša slovenska mladina z dr. Jegličem izgubila svojega največjega prijatelja.

Vsa slovenska mladina, od otročičev pa do mladcev in mladenk, do fantov in deklet, je zajokala ob žalostni izgubi predobrega očeta in najiskrenejšega prijatelja.

Da zares, če kdo, je bil veliki nadškof Anton Bonaventura nadvse velik prijatelj naše slovenske katoliške mladine. Saj je je na tisoče in tisoče birmal v svojih 32. letih škofovanja na Slovenskem, pa je ob enem vse te tisoče obiskal pri veroučnih urah v ljudski šoli in vsem tem tisočem je dajal prelepe podobice, za vse te tisoče je molil, zanje je napisal vse polno člankov in knjig, ki so vse od prve do zadnje prebogate z modrimi nasveti za lepo bogoljubno življenje.

Res, med mladino je postal naš vladika mlad in živahen, pa to še celó v zadnjem mesecu življenja, čeprav mu je bilo že nad 87 let. In slovenski mladini je spregovoril v Celju samo tri, štiri dni pred svojo smrtjo! Ravno slovenski mladini je izročil svojo oporoko, ki jo je na kratko takole povedal:

**Držimo krstno obljubo!
Ostanimo zvesti katoliški cerkvi!
Povsod Boga in Devico Marijo!**

In mladina? O, mladi čitatelji in prijatelji Vrtca, obljubimo mu tudi mi, da bomo to njegovo oporoko zvesto izpolnjevali in če le mogoče tudi do kraja izpolnili, da bomo ostali vedno čisti in nedolžni, da bomo vselej izpolnjevali božje in cerkvene zapovedi in da bomo, čim odrastemo, vedno in povsod zahtevali Boga in Devico Marijo.

Naj nam veliki slovenski vladika pri Bogu izprosi milost, da te svoje obljube in prisege ne bomo nikdar prelomili!

Slava njegovemu spominu!

Emanuel Kolman:

V jutru.

*Utrgal bom rožico,
rožico žalostno,
rahlo jo mamici
v trudno bom dal rokó.*

*Morda zbudi se,
morda odpre oči,
beli je dan že,
zvezdic več ni.*

*V izbi svetló je,
mama smehlja se,
meni sladko je,
božam ji láse.*